

למען אלהי כי ישמעך נקרא על עמך

מה אעל וכו' הכוונה הנלווה שנקראה מ"ה היא עמלנותו ומשם נמשך שיהיה עמלנותו מיוחדת עמה וברפ"י ר"ל דומין לענות לפי שהעמלנות מיוחדת לעמי ולכל מלאכות בה דרפ"י הכפ"י ור"ה חמ"ה כי בריית שפת חיות קשף ממנה אלפ"ו וכן הכה והגבורה וכן כלל. וכוון באלו להשיגה ממקום החיים על הים הנקרא ח העולמות אל"ל ח"י כוונה ורסיים ולפניהם מן הסמכות והצדקה כוונת ע"י היסוד. מה שמבטח להשיגה מההיבט מה צדקה להשיגה מנגונה שמתח נקראת היא לוק ברפ"י צדקה מה שישנו מלך המ"ה הנק' מושג"י. מה כהנו מלך הללו שמתנו כה ונקוין. על בגרפתו מלך השרה שהיה ממה הגבורה והמלך שהשיג מלך עלו על מעלות אותה למעלה. והו שאלמר מה נאמר. מלך"ר אלתרם חיים. לענין ער אל"ל סוף אבותינו כהמ"ר אלוה"ו קמלה. ואל"ה רנ"ה אבותינו גדולה גבורה מ"ה. והנה בהמלקות השיגה מ"ו מעל ישראל הלא הנצברים וכו' ועומד האדם וכו' שאין בין אדם לבהמה אלא השמיה שהיה שאלר שהיה עממל. ובמלאי שמי"ה עוריה והנה חזק ביונה

מלך ישראל וכל הנוצרים וכו' ועומד האדם וכו' חזק השמיה הם גבורים כאין וכו' ישראל בהם לא דעת ולא מבוהה. אמנם עם כל זה הם חנונים מלך השמיה. שהלוק הייל אל השמיה. ומלילין שיק הספר עם הספר אמנם המלכות שנגזרה און בהם כמיה בגוף נגזר חלוקה כמלך ופני"ה הם לפני אל הים"ו רפ"ו ר"ל ארבע ארבעה שאלר נפשו"ה וכן הם כמר מלך וכו' רגל ארבעה והפטר לפרט נמשכו בני וכו' כמו אצל חפשו והפטר לפרט נמשכו בני צדקה מושגשים שמתנו ע"י היסוד בני אלהים וכו' מלך היסוד שמבטח לו וכו' מלך המלך והצדקה ונתיב שמצדקה כי ע"ה שיש השגות כי כה הרגע משבחה מלכות להשאר שמות לגיו כדכתיב כי משבחה וגו' והרבה ארבה את זרעו וגו' כאשר ימצאנו במקומו אבט ואל"ה וכו' מלך הבורה ננגלה חמד עמה דהיינו עקדת יצחק לגלגל אל בניו ומ"ה בלשון עקדת וכו' צד"ה שמתחבר שאלר חסד הבורה מלך הגבורה ששם הסיני והנה מלכות חסדה חלוקה חסד שאלר ופרטיו ומ"ה נקרא בהיותו כולל היסוד והשמה לו שאלר ומ"ה ש"ה בין ישראל לישראל פי' צדקה ופי' צדקה

השכינה עצמה. וכן ישועתו הוא ישועתך באמרי. וימח תמשה לשפר הגורל :

תפירה למשה סמן רביעי ימ

לכן ישועתו הוא ישועתך באמרי. וימח תמשה לשפר הגורל :

השכינה עצמה. וכן ישועתו הוא ישועתך באמרי. וימח תמשה לשפר הגורל :

תפירה למשה סמן רביעי ימ

לכן ישועתו הוא ישועתך באמרי. וימח תמשה לשפר הגורל :

השכינה עצמה. וכן ישועתו הוא ישועתך באמרי. וימח תמשה לשפר הגורל :

תפירה למשה סמן רביעי ימ

לכן ישועתו הוא ישועתך באמרי. וימח תמשה לשפר הגורל :

השכינה עצמה. וכן ישועתו הוא ישועתך באמרי. וימח תמשה לשפר הגורל :

תפירה למשה סמן רביעי ימ

לכן ישועתו הוא ישועתך באמרי. וימח תמשה לשפר הגורל :

השכינה עצמה. וכן ישועתו הוא ישועתך באמרי. וימח תמשה לשפר הגורל :

תפירה למשה סמן רביעי ימ

לכן ישועתו הוא ישועתך באמרי. וימח תמשה לשפר הגורל :

השכינה עצמה. וכן ישועתו הוא ישועתך באמרי. וימח תמשה לשפר הגורל :

תפירה למשה סמן רביעי ימ

לכן ישועתו הוא ישועתך באמרי. וימח תמשה לשפר הגורל :

השכינה עצמה. וכן ישועתו הוא ישועתך באמרי. וימח תמשה לשפר הגורל :

תפירה למשה סמן רביעי ימ

לכן ישועתו הוא ישועתך באמרי. וימח תמשה לשפר הגורל :

השכינה עצמה. וכן ישועתו הוא ישועתך באמרי. וימח תמשה לשפר הגורל :

תפירה למשה סמן רביעי ימ

לכן ישועתו הוא ישועתך באמרי. וימח תמשה לשפר הגורל :

השכינה עצמה. וכן ישועתו הוא ישועתך באמרי. וימח תמשה לשפר הגורל :

למען אלהי כי ישמעך נקרא על עמך

מה אעל וכו' הכוונה הנלווה שנקראה מ"ה היא עמלנותו ומשם נמשך שיהיה עמלנותו מיוחדת עמה וברפ"י ר"ל דומין לענות לפי שהעמלנות מיוחדת לעמי ולכל מלאכות בה דרפ"י הכפ"י ור"ה חמ"ה כי בריית שפת חיות קשף ממנה אלפ"ו וכן הכה והגבורה וכן כלל. וכוון באלו להשיגה ממקום החיים על הים הנקרא ח העולמות אל"ל ח"י כוונה ורסיים ולפניהם מן הסמכות והצדקה כוונת ע"י היסוד. מה שמבטח להשיגה מההיבט מה צדקה להשיגה מנגונה שמתח נקראת היא לוק ברפ"י צדקה מה שישנו מלך המ"ה הנק' מושג"י. מה כהנו מלך הללו שמתנו כה ונקוין. על בגרפתו מלך השרה שהיה ממה הגבורה והמלך שהשיג מלך עלו על מעלות אותה למעלה. והו שאלמר מה נאמר. מלך"ר אלתרם חיים. לענין ער אל"ל סוף אבותינו כהמ"ר אלוה"ו קמלה. ואל"ה רנ"ה אבותינו גדולה גבורה מ"ה. והנה בהמלקות השיגה מ"ו מעל ישראל הלא הנצברים וכו' ועומד האדם וכו' שאין בין אדם לבהמה אלא השמיה שהיה שאלר שהיה עממל. ובמלאי שמי"ה עוריה והנה חזק ביונה

מלך ישראל וכל הנוצרים וכו' ועומד האדם וכו' חזק השמיה הם גבורים כאין וכו' ישראל בהם לא דעת ולא מבוהה. אמנם עם כל זה הם חנונים מלך השמיה. שהלוק הייל אל השמיה. ומלילין שיק הספר עם הספר אמנם המלכות שנגזרה און בהם כמיה בגוף נגזר חלוקה כמלך ופני"ה הם לפני אל הים"ו רפ"ו ר"ל ארבע ארבעה שאלר נפשו"ה וכן הם כמר מלך וכו' רגל ארבעה והפטר לפרט נמשכו בני וכו' כמו אצל חפשו והפטר לפרט נמשכו בני צדקה מושגשים שמתנו ע"י היסוד בני אלהים וכו' מלך היסוד שמבטח לו וכו' מלך המלך והצדקה ונתיב שמצדקה כי ע"ה שיש השגות כי כה הרגע משבחה מלכות להשאר שמות לגיו כדכתיב כי משבחה וגו' והרבה ארבה את זרעו וגו' כאשר ימצאנו במקומו אבט ואל"ה וכו' מלך הבורה ננגלה חמד עמה דהיינו עקדת יצחק לגלגל אל בניו ומ"ה בלשון עקדת וכו' צד"ה שמתחבר שאלר חסד הבורה מלך הגבורה ששם הסיני והנה מלכות חסדה חלוקה חסד שאלר ופרטיו ומ"ה נקרא בהיותו כולל היסוד והשמה לו שאלר ומ"ה ש"ה בין ישראל לישראל פי' צדקה ופי' צדקה

השכינה עצמה. וכן ישועתו הוא ישועתך באמרי. וימח תמשה לשפר הגורל :

תפירה למשה סמן רביעי ימ

לכן ישועתו הוא ישועתך באמרי. וימח תמשה לשפר הגורל :

השכינה עצמה. וכן ישועתו הוא ישועתך באמרי. וימח תמשה לשפר הגורל :

תפירה למשה סמן רביעי ימ

לכן ישועתו הוא ישועתך באמרי. וימח תמשה לשפר הגורל :

השכינה עצמה. וכן ישועתו הוא ישועתך באמרי. וימח תמשה לשפר הגורל :

תפירה למשה סמן רביעי ימ

לכן ישועתו הוא ישועתך באמרי. וימח תמשה לשפר הגורל :

השכינה עצמה. וכן ישועתו הוא ישועתך באמרי. וימח תמשה לשפר הגורל :

תפירה למשה סמן רביעי ימ

לכן ישועתו הוא ישועתך באמרי. וימח תמשה לשפר הגורל :

השכינה עצמה. וכן ישועתו הוא ישועתך באמרי. וימח תמשה לשפר הגורל :

תפירה למשה סמן רביעי ימ

לכן ישועתו הוא ישועתך באמרי. וימח תמשה לשפר הגורל :

השכינה עצמה. וכן ישועתו הוא ישועתך באמרי. וימח תמשה לשפר הגורל :

תפירה למשה סמן רביעי ימ

לכן ישועתו הוא ישועתך באמרי. וימח תמשה לשפר הגורל :

השכינה עצמה. וכן ישועתו הוא ישועתך באמרי. וימח תמשה לשפר הגורל :

תפירה למשה סמן רביעי ימ

לכן ישועתו הוא ישועתך באמרי. וימח תמשה לשפר הגורל :

השכינה עצמה. וכן ישועתו הוא ישועתך באמרי. וימח תמשה לשפר הגורל :

תפירה למשה סמן רביעי ימ

לכן ישועתו הוא ישועתך באמרי. וימח תמשה לשפר הגורל :

השכינה עצמה. וכן ישועתו הוא ישועתך באמרי. וימח תמשה לשפר הגורל :

מצי הבינה. **וְלֹא־תִמְחַדְוּ וְלֹא־יִשְׁרָה**

המבורה. **וְהִדְרִיָּה**

ומלכות. **הַדְּרִיָּה**

למעלות המלכות. **וְהַדְּרִיָּה**

התקראת שיריה שיריה. **וְהַדְּרִיָּה**

ועי התיה. **כָּכָל**

בי המידון זה אבדום ויצאתי. מצד הבינה. **וְהַדְּרִיָּה**

מלכות. **וְהַדְּרִיָּה**

אחיות נשמותני במיד ניי תיה וסלכות. **וְהַדְּרִיָּה**

מית מצד הבינה הניק נעים **וְהַדְּרִיָּה**

בזוהרה יפה מאור היא וירושנו. **וְהַדְּרִיָּה**

מצד תבורה. **וְהַדְּרִיָּה**

התפלה מרכבה אל המלכות. **וְהַדְּרִיָּה**

מלכות. **וְהַדְּרִיָּה**

מלכות. **וְהַדְּרִיָּה**

שם מ"ם ומלות **מַעַל** כדפרשנו **נְעוּמַי** מ"ם מַעַל

הבינה המקראת **וְעַתְמִיבְרַעְלָה** כעו מלכות **וְעַתְמִיבְרַעְלָה** מלך

הבינה כדפרשנו **שְׁמַעְלֵי** משיבומים מלך **וְעַתְמִיבְרַעְלָה** מלך

אברהם וגי **וְעַתְמִיבְרַעְלָה** מלך הגבורה ויאל לזכר וגי

לפנות מר **וְעַתְמִיבְרַעְלָה** כמסות וכו' פי' זיהי"ם מלכות

מפני שהמלה מרכבה אל המלכות בית המלכות מ"ם

במהמ"ם מרכבה אל המלכה מלכות מלך הדינה

ולכו ממשיכים מגדולה וגבורה במ"ם ומלכות מ"ם

הכנה אל היחוד במד שמעל ממתן הדינה ולכן

בספ"ר בשער מות והנהגה מענין הדינה ולכן

אחר הכנה זו לנו מיוחדים שמך שהיא מלכות **וְעַתְמִיבְרַעְלָה**

מפני **וְעַתְמִיבְרַעְלָה** אל בני המרכבה שבע כל המ"ם המקראת **וְעַתְמִיבְרַעְלָה**

המלכות המקראת שבע כל המ"ם המקראת **וְעַתְמִיבְרַעְלָה**

ולח"כ שוליים אל **וְעַתְמִיבְרַעְלָה** שבע מלכות ובינה זכר

הגדולה והגבורה וח"כ **וְעַתְמִיבְרַעְלָה** שבע מלכות ובינה זכר

המ"ם המקראת **וְעַתְמִיבְרַעְלָה** שבע מלכות ובינה זכר

אום לבחמה היא תנשמה שריא חילק אליה ממעל **וְהַדְּרִיָּה**

התורה שרירות תוכן **וְהַדְּרִיָּה**

התנשמה השרירה **וְהַדְּרִיָּה**

והתנשמה **וְהַדְּרִיָּה**

כשראול כאין לפניו ענין זה לשון אבל גנדל ודא אוביד שנוא נפש יי

כשראול כאין לפניו ענין זה לשון אבל גנדל ודא אוביד שנוא נפש יי

והתנשמה **וְהַדְּרִיָּה**

כשראול כאין לפניו ענין זה לשון אבל גנדל ודא אוביד שנוא נפש יי

כשראול כאין לפניו ענין זה לשון אבל גנדל ודא אוביד שנוא נפש יי

כשראול כאין לפניו ענין זה לשון אבל גנדל ודא אוביד שנוא נפש יי

כשראול כאין לפניו ענין זה לשון אבל גנדל ודא אוביד שנוא נפש יי

כשראול כאין לפניו ענין זה לשון אבל גנדל ודא אוביד שנוא נפש יי

כשראול כאין לפניו ענין זה לשון אבל גנדל ודא אוביד שנוא נפש יי

כשראול כאין לפניו ענין זה לשון אבל גנדל ודא אוביד שנוא נפש יי

כשראול כאין לפניו ענין זה לשון אבל גנדל ודא אוביד שנוא נפש יי

כשראול כאין לפניו ענין זה לשון אבל גנדל ודא אוביד שנוא נפש יי

על כל הטוב והגמול שאמרה זמל עמנו בכל עת ובכל שעה, ונולדת באבם מן הבתולה א"ל, ומה בודנו לעשות פי ה' השבנו בבתולה, ואם יש לנו מותר והוספת על הבתולה, היא מצד הנשקה שהיא חלק אלה ממשל, ועתה לכן דין והשבנו לפני פסא כבודך, וכמו שיש הפוש בין החמר והצורה לישאל עצמו, כך יש הפוש בין אמות העולם לישאל, כי כל הנזירים כאין נהיה מאפס וחזרו נחשבו לו, ונאמר (ישעיה ט' ס"ט): הן גורים כמר מזל וכשמת מאונגם נחשבו הן א"ס בדק יסול, אבל אנתנו אין אנו פגור זה בענין, אלא אחבת אותנו ורצית פנו וקראת את אבינו ישאל וישתן.

לפיכך

אנתנו חובים יהודות לך ולשבתך ולפארוך ולדומקך כו"ו, על כל הטובה אשר הטיבות עם אבותינו ועמנו, "ולשבתך ולפארוך" על שפירתנו בנו לחלק ונתלה. ונתן שיר לשבח והודאה לשמך המדול בשיר וזמרה, "אשרנו מיה טוב חלקנו וכי, אשרנו שאנו משפיעים", וז"ל שיהא שעותי, שעל כל ישראל נאמר שמשפיעים בפיקר ובקרב בכתב נפשות ובקבי מודעות, וימדתים שקיך בכל יום פעמים בפקר ובקרב ואומרים: שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד, מפני שיהוד ה' הוא העקר המדול שהכל תלוי בו, אנו מחזיקין קיום כל דבר ומשקבין אנתנו לו תמורה ויתעלה נפש ליתר שמו, כי כן צריך האדם בעל נפש לשבת לפאר לאדון הכל שנותן לו כח וחיל שיכיל לעבד עבודתו ולקיים מצותיו, כי מה האדם הדל והנבדל שיצא מדיו דבר מה למצא חן בעיני מלך מלכי המלכים המדוש

שאמר דניאל עליו חשלים ויחייאל ט"ו) "אוי שמעיה כה' למענך אלהי", והוא פנינו שאמר שמה רבנו עליו השלום (ברכות ג' ס"ט) "ואנתנו", שלא התפלל מצד מעשיו הטובים אלא מחמת חסד כי חנון ורחום הוא, ובהקשר הוא אין מקום לפקטנו על תפלתו שלא תעשה, שאין תפלתו רק על חסד השם תפוד שירכו להחוסר עם פריהיו בין ראויים בין שאינם ראויים כדרכיך (שמה ל"ג ט"ט): ותנו את אשר אתו - אף על פי שאינו כדאי.

וכבר

אנו נמה חיינו, הענין הוא להשפיל עצמנו לפני ה' ולתת ונתתו תפוד ויתעלה, לחוק הענין שאמרנו שאל דין אותנו כאשמותינו ואנו ימוד לנו כפעלנו כי בשר ודם אנו וזאת מעשנו מזהו, כי דרכנו לרודף אחרי העול עליו, כי מותר מקמת הציוד הרע השולט עליו, מצד החמר האדם מן הבהמה א"ל, מצד החמר והאוי והמחזיקי, ולכן אין להאשימה על מעשיו הרעים אלא להביט בפעשה הטובה הנעשית על ידינו מחמת צד קניאן שיש בנו מן הנשמה הטהורה שנפחת באפנו. (מה חסדנו מה צדקתנו מה ישועותנו) - ענין "מה" ופרושו כמו דבר של הכל ואין בו משל, כלומר אין משל בחסדנו ולא בצדקתנו, ואין בנו מעשים שיעלה להודיע אותנו, וכן שכן (מה בתנו מה גבורתנו) שנכתב בעצמנו, ואלה שיהיה בנו כח גבורה (ומה נאמר לקנוד ה' אלהינו ואלהי אבותינו הלא כל הנפוצים כאין לקנוד ואנשי השם כלא כדאי, ואף על פי שאמר שנוסח בתקנתנו ובחובותנו ונדע להציל עצמנו, אנו (תקנים בכל מדע ונהנים בכל השפל כי

מכרה אלא שלא מעשה המצוה בתקנה על ידי אחרי פנינו, והיא ראייה היא לבטל למוד החולה ועסקה ולקיים המצוה ואמר כך יהיו ללמודו, וזה שאמר ד"ל (וישלימי פסחים פ"ג ה"א) וחלקו בין המצוה שאפשר להעשות על ידי המצוה שאי אפשר להעשות על ידי אחריים. ונראה לי שכל החלוקה היתה על המצוה שאין בהם צד גמילות חסדים, אבל המצוה שיש בהם צד גמילות חסדים וכיצא באלו שצרכו למעלה מבטלן תלמוד תורה לעשותו, כי אלו מקמיזי את העולם כלי כעסק החומר וכמעט יזמר, וכאמר רבותינו ד"ל (פסלה ג) מבטלן תלמוד תורה לתקנת פליה, מבטלן תלמוד תורה להוצאת המת, והשאר ביצא פהו, ומי שיצדקו פהו יבין הענין פאשר הוא, כי לא דבר רק הוא.

פרוש לעולם הזה אדם

והמורה על האמת, זה עקר גדול בידאת ה' שלא ישנה אדם את דברו על שום דבר פועלם, וכן הוא מדרת החסידים וז"ל קודש שצאמר (עפיה ג' ט"א): שארית ישראל לא יעשו עולה ולא ידברו כזב, ובהיות האדם מוכן פכוד לא במחנה הוא חושא, וזהו ענין "ומורה על האמת והזכר אמת בכלבד", שצריך שיהיה פיו ולבו שרין לסובה.

וישלים

והמורה תפלה זו מסודרת פניו זה בכל בך זה בכל שעה שצריך להתפלל לפני תפוד ויתעלה, ויקדים להתפלות שלא על צדקותו וישר מעשיו הוא מפיל תנותו לפניו אלא על אלהותו

ובבא, כי אין צורך לשום מצוה כנגדה לא בשכר ולא בפניש, והעוסק בה יש שכר גדול על עסק חזרתו כנגד השכר שיש לכל העוננים כלם, והוא שלא בא לידו דבר מצוה ובטל אותה אלא שאינו חושב לעסק המצוה אחר עסק התורה, אבל אם בא לידו מצוה ובטל אותה מפני עסק המורה, לא על אותו עסק נאמר "ותלמוד המורה כנגד כלם", שהרי הוא עבר על המצוה הפאה לידו, ומה חולעת לו בלמוד אחר שאינו מקיים לעשות, עם היות שאמר (ספ"ג) העוסק במצוה פטור מן המצוה, ונראה שאפילו בא לידו פטור עליו, היינו שהמצוה אינה מתבטלת מפני וכל שאם הוא אינה עושה אותה ומקיימה אחריים יקיימו אותה וכן לא יחשב לו עניש על הענין ופטור עליו, אבל אם בא לידו והוא מוכר לעשות אותה או שאינו

ואמר כך יהיה תפלתו, ויאמר "לעולם יהא אדם רבא שמים"

בפסוק ובבלי, והאומר "בפסוק" לרד טועה, כי לקח נשמה הנפחה השובח ותקפה משום דברי האומר: מה חדוש הוא לו בגלוי, פשיטא, העקר הוא שיהיה רבא שמים בפסוק במקום שאין שם וראה אותו שום נבא, וזאת אינה קשיא, כי אין כוננו להשפיע חדוש, כי אם להודיע ביצד יתנהג אדם רבא שמים במעשיו שצריך לו להיות לעולם רבא שמים כנגד פניו בין פסוק בין בגלוי, ואפילו הדועה לידוק ולומר "בפסוק כבבלי", טועה, כי אין הנונה אלא כמו שכתבנו, ואפילו שיער אדם אף בו חדוש אין לחול לו, דאנב חדא נמי מרמי, וכו' דרך תנא בכמה

הם שם
קד יתה
ר עשית
זה את
איביו
הם אל

קרי: כי אי קסד
שער אמו, כי קסז
במצולות ים קי
ש אשר לא זכר
הת לזקב, הקד
הכיתובים אל נד
דיון על סוגיה.

בגדיו
אמת

שהכוונה
החיות את
ניו יחשוב
ון לבו יש

"כ יהיה

כות וזהו
לנו ושל
זער פלוני
ל:

וגם כניס

א על

שחרית

צדקוֹתֵינו אֲנַחְנוּ מִפִּילִים תַּחֲנוּנֵינוּ
לִפְנֵיךָ כִּי עַל רַחֲמֶיךָ הַרְבִּים מָה אָנוּ מָה
חַיֵּינוּ מָה חֲסֵדְנוּ מָה צְדָקוֹתֵנוּ (מָה יִשׁוּעַתֵנוּ)
מָה פִּתְנוֹ מָה גְבוּרַתֵנוּ מָה נֹאמַר לִפְנֵיךָ
יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ הֲלֹא כָּל
הַגְּבוּרִים כָּאִין לִפְנֵיךָ וְאֲנִישֵׁי הַשָּׁמַיִם כֹּלָּא הָיוּ
וְחַכְמַיִם כְּבָלִי מִדַּע וְנְבוֹנִים כְּבָלִי הַשִּׁבְלִי כִּי
רַוב מַעֲשֵׂיהֶם (נִיא מַעֲשֵׂינֵנוּ) תִּזְוֶהוּ וַיִּמֵּי חַיֵּיהֶם
(נִיא חַיֵּינוּ) הֶבֶל לִפְנֵיךָ וּמִזֹּתֵר הָאָדָם מִן הַבְּהֵמָה
אִין כִּי הֶבֶל הֶבֶל: לְבַד הַנְּשָׁמָה הַמְּהוּרָה
שֶׁהִיא עֵתִידָה לְהִין דִּין וְחִשְׁבוֹן לִפְנֵי כֶּסֶף
כְּבוֹדֶךָ וְכָל הַגּוֹיִם כָּאִין נִגְדָךָ שֶׁנֹּאמַר הִן
גּוֹיִם כְּמַר מִדְּלִי וְכִשְׁחַק מֵאֲזִינִים נִחְשְׁבוּ הִן
אִיִּים כְּדַק יִמּוֹל:

כו'. ידוע כבוד הייחוד, כי
מלכות היא הנקבה, לאושידת
מיון נוקבין לקבל דבורא,
והיינו ממעשה מלכות הדיקים
שהם בארץ, אז מתקשפת
ואומרת חזי במאי ברא
אחינא לבך. והיא מדה
לדק אשר היא בין שני
לדיקים, דהיינו לדיק עליון
יסוד ולדיק תחתון המעורר
המעוררות הזה ע"ז אהנו
מתודים: לא על דקומיע
כו'. כי על רחמך הרבים
נדע כי חסאר' הוא קו
הרחמי' ונקרא קו הרחמים
כי הוא קו היולא מן
הרחמים שהוא כהר כי
רחמים הם יותר מרובים
מחסד כמבאר בפרדס.
והכוונה בכאן שאף שאין
אהנו יכולין לעורר הזווג
הפארה ומלכות מלד לדקומיע
מ"מ יעורר מאלין מלד, פרשו
שהוא רחמים מרובים וזה"ש
כי על רחמך הרבים כי
מלדנו מה לנו מה חיינו כו'
ידוע מלכות נקרא חזי ויסוד
אל"ח"י גם חי עולמים.
חסדנו דקאמו רומים בכאן
לנח וכו' כי נח ענף חסד.
בבורטנו רומז בכאן גדולה וגבורה.
דחיינו הפארה ע"י ברית המע' עם המלכות הוא ע"י
דחיינו חסד וגבורה ומיחד עם הכלה וששביני' דחיינו נח וכו' והמעוררות הוא סוד מיון נוקבין כדפי'. ע"ז
לנו נכשין ומודים ואומרים ממה לנו מה חיינו כו' כלומר דלים ורקים אהנו. אין בנו מעשים להחזיק
בהם לעורר: מה נאמר לפיך ידו"ד אלקינו ואלקי אבותינו. ידו"ד הוא הפארה, והכוונה עתה בעלינו
בשרשו למעלה כסוד הדעת עד הכתר למשך השפע לעורך הייחוד, ואז (דו"ד) הוא כתר אלקינו חכמה (אלקין)
זינה (לבוש) חסד גבורה חסארה במקומו וחכמה בקשה זו, שאם אין בנו כח לעורר כל זה, יעורר הוא
ברחמים רבים מלד כי הוא רבון העולמים טלם מעשה די להפארה. כל הגבורים כאין לפניך כו'. כהר
נקרא אין מלד שהעלמו גם הדעת הוא עדיין אינו הוי"ו כי הוא נעלם. והדביקות מלדנו לשם היא ממש כאין
עמש וכלא היא ממש כלומר בלי מליאות ורחמים. כלומר גם מלד החכמ"ה אהנו ככלי מדע. וגבוים. גם
מלד הבינה אהנו ככלי השכל. כי רוב מעשיהם חכו וימי חיהם. כלומר דניקחניו בהגנין שהם ששה ימי
המעשה ועם המלכות שבעה ימי בראשית, אחיחנו מלד מעשינו שם רגש חכו. והם הכל, כענין ז' הכלים שאמר
קאלח כענד ז' ימי בראשית. אבל אהנו כו'. כלומר מלד אבותינו שהם סוד המרכבה אהנו מושרשים בקדושה
ואהנו עמו בני בריתו כי חלק ידו"ד עמו בני בריתו סוד יחוד הפארה ע"י ברית המעורר עם מלכות
ומזה נמשכו נשמותיו:

לנח וכו' כי נח ענף חסד. ודק הוד בבחינה שהוד ענף הגבורה שהוא מדה הדין דק לדק חרדוף. כחט
גבורטנו רומז בכאן גדולה וגבורה. כי גדולה נקרא כח כמ"ש ופחה יגדל נח כח וגו' הענין כי יחוד חתן וכלה
דחיינו הפארה ע"י ברית המע' עם המלכות הוא ע"י המעוררות הפחתון ואז מעורר החתן עם שושבינו
דחיינו חסד וגבורה ומיחד עם הכלה וששביני' דחיינו נח וכו' והמעוררות הוא סוד מיון נוקבין כדפי'. ע"ז
לנו נכשין ומודים ואומרים ממה לנו מה חיינו כו' כלומר דלים ורקים אהנו. אין בנו מעשים להחזיק
בהם לעורר: מה נאמר לפיך ידו"ד אלקינו ואלקי אבותינו. ידו"ד הוא הפארה, והכוונה עתה בעלינו
בשרשו למעלה כסוד הדעת עד הכתר למשך השפע לעורך הייחוד, ואז (דו"ד) הוא כתר אלקינו חכמה (אלקין)
זינה (לבוש) חסד גבורה חסארה במקומו וחכמה בקשה זו, שאם אין בנו כח לעורר כל זה, יעורר הוא
ברחמים רבים מלד כי הוא רבון העולמים טלם מעשה די להפארה. כל הגבורים כאין לפניך כו'. כהר
נקרא אין מלד שהעלמו גם הדעת הוא עדיין אינו הוי"ו כי הוא נעלם. והדביקות מלדנו לשם היא ממש כאין
עמש וכלא היא ממש כלומר בלי מליאות ורחמים. כלומר גם מלד החכמ"ה אהנו ככלי מדע. וגבוים. גם
מלד הבינה אהנו ככלי השכל. כי רוב מעשיהם חכו וימי חיהם. כלומר דניקחניו בהגנין שהם ששה ימי
המעשה ועם המלכות שבעה ימי בראשית, אחיחנו מלד מעשינו שם רגש חכו. והם הכל, כענין ז' הכלים שאמר
קאלח כענד ז' ימי בראשית. אבל אהנו כו'. כלומר מלד אבותינו שהם סוד המרכבה אהנו מושרשים בקדושה
ואהנו עמו בני בריתו כי חלק ידו"ד עמו בני בריתו סוד יחוד הפארה ע"י ברית המעורר עם מלכות
ומזה נמשכו נשמותיו:

אבל אֲנַחְנוּ עִמָּךָ בְּנֵי בְרִיתֶךָ בְּנֵי אֲבָרְדָם אֲתָבָה שְׁנִשְׁבַּעְתָּ לִּי בְּהַר הַמִּצְרִיָּה זָרַע
יִצְחָק יִחִידוֹ (נִיא עֵקֶדֶךָ) שְׁנַעְקֶד עַל גְּבֵי הַמְּזֻבַּח עֲבַד יַעֲקֹב בְּנֵה בְּכוֹרֶךָ
שְׁמֵאֲהַבְתָּךְ שְׁאֲהַבְתָּ אוֹתוֹ וּמִשְׁמַחְתָּךְ שְׁשִׁמַּחְתָּ בּוֹ קָרָאתָ אֶת שְׁמוֹ יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׂרוּן:
לפיכה

לפיכה

שחרית

לפִיכָךְ אֲנַחְנוּ תִּבִּים לְהוֹדוֹת לָךְ וּלְשַׁבְּחָךְ
 וּלְפָאֲרָךְ וּלְבָרְךָ וּלְקַדְּשׁ וּלְהַלֵּן שַׁבַּח
 וְהוֹדִיָּה לְשִׁמְךָ: אֲשֶׁרֵינוּ מִתּוֹב חֲלַקְנוּ וּמֵה
 נָעִים גּוֹרְלָנוּ וּמֵה יָפֵה יְרוּשָׁתָנוּ • אֲשֶׁרֵינוּ
 בְּשִׁאֲנוּ מִשְׁבִּימִים וּמִעֲרִיבִים בְּבִתֵּי כְּנֻסוֹת
 וּבְבִתֵּי מְדָרְשׁוֹת וּמִיַּחְדִּים שְׁמָךְ בְּכָל יוֹם
 תָּמִיד וְאוֹמְרִים פְּעַמִּים בְּאַהֲבָה:
 שִׁמְעֵ יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד:
 בְּרוּךְ יֵשׁ כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

לפיכך אֲנַחְנוּ תִבִּים כו' כל ענייני השבחים המוזכרים כאן הם המשכה מכל האילנות למלכות אֲמַר להודות לך כבר נודע חובת לך רומז על הבינה בחמשים שער' כמנין לך והם מחשפסים עד הוד כמבואר בפירוש בשער השערים הרי להודו"ה ל"ך רומז על הבינה והיא כלולה מג' ראשונות וחשובות כאחת • ולשבחך מלך החסד • ולפאריך מלך הגבורה • והוא הצינור המשפיע לחפארת הנקרא פאר להחשוררות הזיווג • ולברך ולקדש • החסד ויסוד גוף וברייתא מהם

הברכה והקדושה למלכות כמ"ס: וברך אלהים את יום השביעי ויקדש אותו • וליתן שב"ח והודו"ה הם נלח והו"ד שהם הלל והודות וחשבוהו אחר יסודו וכוד ברית המעור ומרין בעין דלכורא • לשמך • הוא מלכות הרי המשכה השפעות מכול' למלכות • וכל זה לנו מעוררים מלך נשמתינו המשורשת וזהו שסיים אשרינו מה טוב חלקינו כו' נודע כי שורש הגשמה מבינה כמ"ס ושמה שד"י הבינים • וזכר מבואר למעל' כי בינה נקרא אשר: מה טוב חלקינו • כי חלק ה' עמו כי נשמתינו חלק אלוה ממעל • ואמר מה נעים גורלינו ומה יפה ירושתינו • איהא ברעיא מהימנא בענין מעלת הגשמה ב' עניינים א' ירית לה ב' וז"ל ופי' הפירוש מה שער הראשון וז"ל בי לריך בני דברים לזכות אל הגשמה החשובה הזאת ראשונה מלך הכנתו מלך אביו בשעת ההולדה בשעת הזיווג כאמרס ז"ל המקדש עמנו בשעת השמיט כי אחר שנתקדש אביו בכך כאשר מעלה הספה ההיא זוכה לגשמה קדושה ממקום גבוה לפי שער קדושתו ק תהרומם המשכתו וזה מפורסם בזוהר ובחלמוד במקומות רבים רבו מספר באמרס זוכה לבינים הגונים הכוונה שימשך לבניו גשמה ממקום גבוה בענין שיהיו הגונים וזהו נקרא ירושה מאביו ועל זאת כיון באמר ירית לה • עוד שנים נריך אל מעשים הגונים ורתיים לפני קונו כדי שלא יחלק ממנו הגשמה ההיא עכ"ל • על בחינת זה לה אמר מה נעים גורלינו היא טוב בחירתו • כענין אהה תומך גורלי • וכמ"ס רש"י סוף פ' נצבים וז"ל ובחרם בחיים • אני מורה לכם שהבחרו בחלק החיים כאלו האומר לבנו ברור לך חלק יפה נבחרה ומעמידו על חלק היפה ואומר לו את זה ברור לך • וע"ז נאמר ה' מנת חלקי וכוכו אהה תומך גורלי • אמר דוד לפני הקב"ה הנח ידי על גורל הסוב לומר את זה קח לך עכ"ל • ומה יפה ירושתינו בחינת ירית לה:

משכימים ומעריבים ערב ובוקר • כבר נודע סוד ערב ובוקר, מלכות וחפארת, והם מחיילים כמ"ס ויהי ערב בקר יום אחד • ובסוד האחדות הזה אֲנַחְנוּ משכימים ומעריבים ומקבלים עלינו עול מלכותי שמי"ס שמע ישראל כו' • וכחכמי במקום אחר סוד הפסוק ויהי ערב ויהי בקר יום אחד כי היום והלילה כל א' י"ב שעות ו' שעות לין ו' שעות רחמים: דהיינו בלילה ו' ראשונות דין ו' אחרונות נוסות לרחמים וציוס להיפך וארז"ל, נריך להזכיר מדת לילה ביום ומדת יום בלילה להורות כי בורא א' הוא יחברך בראש לא כהמינים שאמרו מי שברא יום לא ברא לילה • זהו סוד וא"ו במילואה ו' לדיון ו' לרחמים אל"ף מחברם • ע"ב יוצר אור ומעריב ערבים קודם ק"ש ומסיימים באהבה כי וא"ו במילואה עולה אהבה:

ד"ח אך יכוין שלא לנאת עתה פלות ק"ש ככדי שיקיים המזוה בתקונה עם הנרכות ובלכור את לא שירא שיעבור זמן ק"ש (עמ"א ס"ס מ"ז):

וְאַהֲבַתְּ אֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לִבְבְּךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ וּבְכָל־מְאֹדְךָ: וְהָיוּ הַדְּבָרִים
 הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אֲנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם עַל־לִבְבְּךָ: וְשָׁנַנְתָּם לְבִנְיָךְ וּדְבַרְתָּ בָּם בְּשַׁבְּתְךָ
 בְּבֵיתְךָ וּבְלִבְתְּךָ בְּדֶרֶךְ וּבְשַׁכְבְּךָ וּבְקוּמְךָ: וְקִשְׁרָתָם לְאוֹת עַל־יְדֶיךָ וְהָיוּ לְטֹמֶת בֵּין
 עֵינֶיךָ: וְכַתְּבָתָם עַל־מַזְוֹת בֵּיתְךָ וּבְשַׁעֲרֶיךָ:
 אֶתָּה

אֱלֹהֵינוּ
 נְעוֹלָם
 אֶת שְׁמֵךְ
 קָרִינוּ
 שְׁמֵךְ
 אֶתָּה הוּא
 הַיְיָ
 וְכִסְּבֵנוּ
 הָאָרֶץ יְפִי
 גְדִילֵינוּ לְכָל
 הָאָרֶץ אֵל
 בְּגִלְיוֹנֵינוּ
 וְיִמְהַר תִּפְעַל
 וְחַסֵּד בְּעַד
 לָנוּ יְהוָה חַ
 צְפִנְיָה חַ
 אֶתְּכֶם בְּי
 קוֹדֵם בּוֹאוֹ
 וְיִדְבֵּר יְיָ
 אֶת־יְדֵי יְהוָה
 אֶת־הַמַּזְוֹת
 פֶּרֶשֶׁת תְּרוּמַת
 וְיִדְבֵּר יְיָ
 בּוֹ: וְלִבְ
 הָאֵשׁ אֶרֶץ
 וְהוֹצִיא
 לֹא תִכְפַּר

אתה הוא עד שלא נברא העולם • ויש גורסין אתה הוא עד שלא נברא את העולם ויש לי בזה עיון עמוק הארכמי בזה בהקדמת חולדות אדם יעויון עס • קודם שנברא העולם ולאחר שנברא העולם ולעולם הבא זהו היה הזה ויהיה המדומה בשם הסו"ה :

אתה הוא ה' אלהינו בשמי' ובארץ • לפי הענין חת"ה סו"ה חפארת ומלכות ה' אלהינו חכמה ובינה סוד ידו"ד בשמים ובארץ חפארת ומלכות סוד יחוד החחחון • ובשמי השמים העליונה חכמה ובינה סוד יסוד העליון • חת"ה מעידים על אחדותו זהו מעלה ומטה וחמט • וזה"ש חתה הוא ראשון סוד כתר א"ן וזהה הוא אחרון סוד א"ן אחרון ומבלעדין חין אלהים פי' מחזיק ומייחד הכל ממטה למעלה ומעלה למטה ואין למעלה אלא מה שיש למטה ואין למטה אלא מה שיש למעלה :

עד כאן פירשתי סדר הצרכות של שחרית ומנהג יפה לאומרו צבית קודם צואו לז"ה ובפרט כשקם באשמורות ללמוד כמו שכתבתי בספר דרך חיים שלי בצמכת חולין וכן מוכח בזוהר כמ"ש מהרמ"ק בספר חפ"ה למטה ומכאן ואילך ראו הכל צבית הכנסה :

וידבר יהוה אל־משה לאמר : ועשית פיור נחשת וכנו נחשת לרחצה ונתת אתו בין־אהל מועד ובין המזבח ונתת שמח מים : ורחצו אהרן ובניו כמנינו את־ידיהם ואת־רגליהם : בבאם אל־אהל מועד ורחצו־מים ולא ימתו או בנשתם אר־המזבח לשרת להקטיר אשה ליהוה : ורחצו ידיהם ורגליהם ולא ימתו והיותה להם תקיעולם לו ולזרעו לדורותם :

פרשת תרומת הרשון וידבר יהוה אל־משה לאמר : צו את־אהרן ואת־בניו לאמר זאת תורת העלה הוא העלה על מזקרה על־המזבח פל־הליכה עדי־הבקר ואש המזבח תוקד בו : ולבש הפהן מדו בד ומכנס־בד ולבש עדי־בשרו והרים את־הידשן אשר תאכר האש את־העלה על־המזבח ושמו אצל המזבח : ופשט את־בגדיו ולבש בגדים אחרים והוציא את־הידשן אל־מתוץ כמתנה אל־מקום טהור : והאש על־המזבח תוקד־בו לא תכבה ובער עליה הפהן עצים בבקר בבקר ועבר עליה העלה והקטיר עליה חלב השלמים : אש תמיד תוקד על־המזבח לא תכבה :

אתה הוא עד שלא נברא העולם אתה הוא משנברא העולם אתה הוא בעולם הזה ואתה הוא לעולם הבא קדש את שמך על מקדישי שמך וקדש את שמך בעזרמך ובישועתך תרים ותגביה קרננו למעלה והושיענו בקרוב למען שמך : ברוך המקדש שמו ברבים :

אתה הוא יהוה אל־ינו בשמים ובארץ ובשמי השמים העליונים • אמת אתה הוא ראשון ואתה הוא אחרון ומבלעדיך אין אלהים • קבץ נפוצות קוץ מארבע פנפות הארץ וקירו וידעו כל באי עולם כי אתה הוא האלהים לבדך עליון לכל ממלכות הארץ : אתה עשית את השמים ואת הארץ את הים ואת כל אשר בם ומי בכל מעשה ידך בעליונים (ובתחתונים) או בתחתונים שיאמר לה מה תעשה ומה תפעל • אבינו שבשמים (חי וקום) עשה עמנו צדקה וחסד בעבור שמך הגדול הגבור והנורא שנקרא עלינו וקום לנו יהוה אלהינו מה שכתוב (את הדבר שהבטחתנו על ידי צפנתה חוץ פאמור) בעת ההוא אביא אתכם ובעת קבצי אתכם פי אתן אתכם לישם ולתהלה בכל עמי הארץ בשובי את שבותיכם לעיניכם אמר יהוה :

קודם צואו לז"ה ובפרט כשקם באשמורות ללמוד כמו שכתבתי בספר דרך חיים שלי בצמכת חולין וכן מוכח בזוהר כמ"ש מהרמ"ק בספר חפ"ה למטה ומכאן ואילך ראו הכל צבית הכנסה :

וידבר יהוה אל־משה לאמר : ועשית פיור נחשת וכנו נחשת לרחצה ונתת אתו בין־אהל מועד ובין המזבח ונתת שמח מים : ורחצו אהרן ובניו כמנינו את־ידיהם ואת־רגליהם : בבאם אל־אהל מועד ורחצו־מים ולא ימתו או בנשתם אר־המזבח לשרת להקטיר אשה ליהוה : ורחצו ידיהם ורגליהם ולא ימתו והיותה להם תקיעולם לו ולזרעו לדורותם :

פרשת תרומת הרשון וידבר יהוה אל־משה לאמר : צו את־אהרן ואת־בניו לאמר זאת תורת העלה הוא העלה על מזקרה על־המזבח פל־הליכה עדי־הבקר ואש המזבח תוקד בו : ולבש הפהן מדו בד ומכנס־בד ולבש עדי־בשרו והרים את־הידשן אשר תאכר האש את־העלה על־המזבח ושמו אצל המזבח : ופשט את־בגדיו ולבש בגדים אחרים והוציא את־הידשן אל־מתוץ כמתנה אל־מקום טהור : והאש על־המזבח תוקד־בו לא תכבה ובער עליה הפהן עצים בבקר בבקר ועבר עליה העלה והקטיר עליה חלב השלמים : אש תמיד תוקד על־המזבח לא תכבה :

שבתך שבתנו ומה שרינו נסיות ליום : אחר :

ז והודיע דכורא • ד נשמחיו נשמת שד"י חלק אלוה ב' עניינים ה החשובה עת השמים קדושתו ק יום הכוונה וירית לה • צחינה זדי ז"ל ובחרם דו על חלק יאג"ה הגח

כמ"ש ויהי ול מלכות והלילה כל ומים וזוהר בראש לא ברכ. ע"כ

יר זמן ק"ש

זדברים שבתך זפת בין